

glici ne more drugega izvedeti, kakor to, da mu je Fischer imé. Zato zahteva, da debata prestane za 10 minut, da izvé, kdo in kaj da je ta govornik. — Ko se razprava spet začne, stopi na oder neki Becker in sprva nekako zabavljivo cika na cesarskega komisarja, ker je sledil po imenu in stanu neznanega govornika, ter pravi: „jez nisem delavec, tudi o zgodovini nič ne vem; jez sem učenec klasične filologije, in ker sem videl, da gospóska preží po neznanem govorniku, kar naravnost povem, da stanujem v predmestji Margaretha Nr. 3. Potem poje slavo Husu, Lutru in Urhu Huttenskemu. — Neki Dorsch: „Mi smo socijalni demokrati in gremo v vihnem koraku za ministerstvom našim v Rim. Preč s konkordatom!“ — Za njim začne govoriti dr. Kronawetter, dosleden in izveden mož; njegovo stališče je to, naj se cerkev popolnoma loči od države. Heldov abotni govor je dal na rešeto ostre kritike; potem pravi: država in cerkev ne morete ravnopravne biti, kajti, ako ste dve oblasti v prepiru, ne morete obé imeti prav. Dalje pravi: Kdor hoče biti katoličan, mora tudi papeža pripoznavati za vidljivega namestnika Kristusa; kdor tega ne veruje, ni katoličan. Papež pravo trdi, ko pravi, da stoji nad vsemi kralji. Kdor stoji na katoliškem stališču, ta mora tudi toliko pogumen biti, da pripoznava vse nasledke. Državni zbor je zmiraj rekel: „mi smo dobri katoličani.“ Meni se je ta beseda čudna zdela. Celó Mühlfeld je rekel, da je dober katoličan. To pa ni res. Kdor papeža ne pripoznava za namestnika Kristusovega, ta ni več katoličan, če tudi njegovo ime zapisano stoji v katoliških krstnih bukvah. Papež je moral tako govoriti, kakor je govoril; on nikakor ni mogel drugače govoriti; jez res ne umem, zakaj se ta ali uni spotikuje, da je tako govoril; on ne bi bil sveti oče, ako bi bil govoril drugače.“ — Ta govor je osupnil množico; drug drugega je pogledal, ko se je dr. Kronawetter potegoval za papežev nagovor; vendar mu nihče ni drezal v besedo; toliko bolj gromovito pa je bilo spet potem ploskanje, ko so Brüsshaber, Ostwald, Perkopenko in Pfeifer mlatili po papeževem nagovoru. Po končanem besedovanju je prišlo do glasovanja. Enoglasno je bil sprejet protest zoper papežev nagovor. In s tem je bila burka pri kraju.

Mikavno je, da miren človek pokuka enkrat v take skupščine, v katerih brez vsega ozira tako imenovani „liberalci“ plat zvoná bijejo, da se vidi, kako se svet meša. Da vladi sami taka razuzdanost ne more po volji biti, to je gotovo; kajti slišati vse to, lahko jej na misel hodi starodavni pregovor: „danes unemu, jutri meni!“

Dopisi.

Iz Trsta. — Tistih homatij, ktere so poslednje „Novice“ omenile, še ni bilo z razuzdanostjo v petek konec. Še huje se je godilo potem v nedeljo, celó hudo pa v ponedeljek ponoči, ko sta dva ubita bila, mnogo pa je bilo ranjenih. Popisoval se je ta boj med meščani tržaškimi in slovenskimi okoličani zdaj tako zdaj drugač, da človek ni vedel, čegavo je pravo. Nas je veselilo le to, da noben popis se ni dotaknil poštenja Slovencev. Mestni tržaški odbor meče vso krivdo na policijo tržaško. Al drugač govori vladni dunajski list „Wien. Abendp.“, ki loči resnico od neresnice. On piše tako-le: V nedeljo po polnoči so šli k besedi čitalnice Rojanske povabljeni gostje domú skozi Trst; nesli so slovansko zastavo in peli slovenske pesmi. Mimo kavarne „Chiozza“ so večkrat zaklicali „živio cesar avstrijski!“ „živila Avstrija!“ Ti klici pa so razkačili nektare Lahone („Italianissimi“ se jim na-

vadno pravi) tako, da so pridrlí iz kavarne in gostilnice in začeli pretepati Slovence. Korenjaki slovenski pa zapodijo Lahone v beg, in mir je bil. Drugo noč proti 10. uri se je zbrala okoli druge kavarne sila množica Lahonov in hujskala je množico s strastnimi govorí. Zdaj pride vojaška policija in ž njo dva policijska uradnika. Več kot 1000 ljudi je pridrló zraven. Policija jih opominja, naj gredó domú; al zastonj je bila vsa lepa beseda, vse svarjenje. Iz neke gostilnice in iz Ritterjeve hiše so metali stekla, stole in drugo šaro na policijsko stražo. Sém ter tje poka puška. Mladega Parisi-a (sina trgovskega) so našli mrtvega; en podoficir je bil vstreljen, da je kmalu umrl. Cez pol ure je vendar obveljalo policiji, kteri se je pridružilo tudi nekoliko okoliške straže, da so zapodili drhal saksebi in je bilo nepokoja konec, ki se posihmal ni več ponovil. — Začela se je ostra preiskava. „Presse“ sama pravi, da vzrok vsemu temu nepokoju in boju ni bilo sovraštvo cerkveno, kakor se je izprva mislilo; ona sama pravi, in pritrjuje jej tudi „Wien. Abendp.“, da za tem grmom tiči ves drug zajec — in sicer Avstriji nasprotno lahonstvo. Gledé na to — piše „Politika“ — ostane baron Bach za zdaj še deželni glavár tržaški; ako bi ministerstvo zdaj Bacha odstavilo, kazalo bi svojo slabost Lahonom, ki bi se tem bolj vsedli visoko na konja. Se bojo li zdaj dunajski vladi odprle oči, da vidi, kdo je njen prijatelj, kdo ne? Edini klin v tisto prenapeto lahonstvo, ktero tudi hoče slovenske primorske dežele potopiti v Italijo, Slovenci so! Naj bi vlada sedanja popravila, kar je grešila prejšnja! Naj bi zvestim Slovincem ne dajala samo drobtin, ki padajo z mize laške, ampak postavi naj jih popolnoma v narodne pravice, ki jim grejo. Straža okolice tržaške je sicer za zdaj ustavljena; menda jej ne bode žal za to službo.

Ravnokar beremo v „Triesterici“, da preteklo nedeljo dopoldne sta se dva kmeta iz okolice, ki sta prišla v mesto, komaj novega napada silovitih Lahonov rešila s tem, da sta bežala v neko bližnjo kosarno. Resnico govori „Pressini“ dopisnik, ki pravi, da razdraženost je ondi taka, da se Lahí ne upajo na kmete in kmetje ne v mesto.

Iz Vranskega. (Očitna zahvala častitemu gospodu rojaku v Londonu!) Dolžnost nam je velika, da v imenu vseh, za ktere ste si tako marljivo prizadevali poizvedeti oporoko Glavatičovo, se zahvalujem očitno. V sitnem delu, kteremu ste žrtovali veliko časa, pa gotovo tudi denarnih stroškov, ste se nam skazali iskrenega prijatelja. Ako Vi niste mógli naši reči sledú najti, ne bo ga najdel noben drug. Sprejmite za to domoljubno prizadevanje presrečno zahvalo!

Jožef Slivca, posestnik na Vranskem, v imenu vseh prizadetih.

Iz Suhe Krajne 16. julija. Š. — V Malem Korenu je včeraj popoldne strela ubila 3 pastirje, kteri so pod star hrast bežali, ko se je začelo hudo vreme. — Pretekli teden pa so v Brežovidulu volkovi, ki so tukajšnjemu blagu radi za petami, 7 kóz s paše odnesli; o 3 ni bilo ne sledú ne tirú, 4 pa je gospodar mrtve našel na Golemvrhu. Naj zraven teh nesreč dragim bralcem povem drugo veselejšo reč, na ktero sem zadel potovaje po Suhi Krajni. Naj bi bila izgled drugim! Od Zagrace pelje čez Ambrus kantonska cesta v Zvirče. Izdelana je ta cesta prav dobro; al čeravno imajo ljudje prav blizo dobrega posipa, vendar je grozno zanemarljena. Tri ure, dragi moj, se pelješ tako, da ti rebra pokajo. Le en sam kos — 27 sežnje — je izvrstno dober, prav izgled, kakoršne naj bodo ceste. Na obéh koncih te lepe ceste ležita dva silna kamna, da od daleč misliš, da sta spominek morebiti kakošne bitke,

ki so jo tudi tukaj Prusi bili. Stopil sem blizu in na enem kamnu bral vsekan ta-le napis: „*Tukaj paneha tal cesta Franceta Mišinaša iz Ambrusa Hišna Nr. 3, pa dokler bo ta gospodar živu bo mugu ta Tal zmiram dobro narejenbiti. Ambruss am 20. Mai 1868.*“ Na drugem kamnu pa se bere: „*Tukaj je dobiu Tal ceste 27 klafter Franc Mišinaš iz Ambrusa Nr. 3 tega 14. November 1867. Doss Zeuchen ist hier gestellt am 20. Mai 1868.*“ Da bi pač nahajali več tacih spominkov v naši domovini!

Od kranjsko-goriške meje 15. julija. — k. — Menda ga ni v Avstriji naroda, ki bi toliko cenil pri svojih cerkvah mogočna in vbrana zvonila, kakor je narod slovenski. Ne bo z lepo naše ljudstvo tako rado za kako reč prostovoljnih darov skladalo, kakor za nove zvonove, katerih se tudi res po Slovenskem leto na leto čedalje več in več iz starih v nove in večje preliva, pa tudi čisto novih napravlja. Tudi v naši okolici bi radi pri neki fari napravili že letos ali vsaj prihodnjo spomlad čisto nov, kakih 40 centov težak zvon; pri drugi fari bi radi stare zvonove prelili v nove in teže; enako tudi pri prvi fari unkraj goriške meje to storiti želijo. Bodite toraj tako dobre, blage in postrežljive „Novice“, naznanite nam, kje bi zunaj Ljubljane dobili umetnega zvonarja, ki bi nam, se ve, da dobro vbrane zvonove, in kar se dá, po nizki ceni vlil in prelil. Srčno hvaležni Vam bomo za to.

Odgovor vredništva. Zunaj Ljubljane so menda zvonarji v Gradcu, v Celovcu in še drugod. Poskusite pa najpred poprašati v dunajskem Novem mestu (Wiener-Neustadt). Ondotni zvonar ima namreč častno ime „c. k. dvornega zvonarja“, in to spričuje, da more gotovo biti izvrsten umetnik v zvonarstvu. Vožnina iz „Wiener-Neustadta“ do Ljubljane bi sicer precej vzela al obrtniki, kjer je upati mnogo zaslužka, so dandanes radi postrežni. Najbolje storite, da se v tej zadevi kar sami naravnost pismeno obrnete do onega zvonarja, čegar napis je: „Franz Hilzer, kais. kön. Hofglockengiesser in Wiener-Neustadt.“

Iz sredine Gorenske 19. julija. ○ — Obhodil sem ta mesec velik del gorenske strani in z veseljem sem slišal, da je ljudstvo z našimi poslanci zadovoljno, le Kljuna so djali iz spomina. Nad vse paveseli in to ne le duhovščino, temuč tudi druge le nekoliko dobro podučene proste rodoljube, da so se Slovenci pri verskih postavah prav in pametno obnašali. Kdor bi pri nas zoper vero le količkaj potegnil, zgubljen je. Zatoraj pustimo drugim tisti „liberalizem“, ki dan danes v nemških časnikih zvonec nosi, saj je naposled v vsaki deželi vendar le narod, kteremu gré sodba o tem, kaj mu je prav, kaj ne. Zato naj vam med drugim le samo to naznam, da so se ljubljanskim nemškim turnarjem, ki so — in to še prav zoper svoje štatute — zoper papežev nagovor protestovali, celó bohinske krave smejale. — Kodar sem hodil, resnico vam povem, vse je hvalilo dr. Toman in sicer zato, ker je sè svojo železno voljo tako hitro železnico gorensko pribojeval in že spet dalje proti južnim bratom gleda, posebno pa tudi zato, ker se je zoper povišanje davkov na vso moč bojeval; al tudi govora njegovega zoper kupčijsko zavezo s colno združbo ljudstvo ni pozabilo. Gorencem dobro vé, če fužine revščino klepljejo, da tudi on mora sline požirati. Fužine Gorencem mošnjice redé. Dolinci so se z vlado porazumeli in pogodili, da je konec nesrečni sekvestraciji. 13 let jih je mučila, najbolj krivično pa Dovžane. Tudi posestniki Jelovice bi se morda pogodili, ako bi jih kak pameten človek k temu nagovarjal. — Naj vam še eno povem zavoljo podružnice družbe kmetijske, ktera bi se imela v Bohinju vpeljati. Vsa bohinska duhovščina je pripravljena

pristopiti, tudi učitelji in drugi, da bi svojo podružnico imeli. Naj se slavna kmetijska družba zastran tega obrne do gosp. Jan. Mesarja, fajmoštra na Bistrici in gosp. Luka Porenta, fajmoštra v Srednji vasi, ter naj jima to delo izroči. Gospodje Mesar, Porenta in Sodnik, fajmošter na Koprivniku, so vsi trije véliki čbelarji in pridni živinorejci, pa tudi sadjerejci. Prav vseč je bilo ljudem tudi, da so pozvedeli iz „Novic“, da družba kmetijska se je potegnila za to, da se ljudem pomaga v zdrževanju plemenskih bikov. Na gornjaških planinah, kjer se steka 2000 do 3000 krav poleti, nimajo ne enega poštenega bika, pa sploh desetkrat premalo bikov. Tù bi bil lep bik na svojem mestu, da nikjer tako. — In tako z Bogom! Pa še drugikrat kaj.

Vagensberg na Dolenskem 7. julija. B-c. (*Dve nesreči; letošnje vreme; Valvazorjeva grajščina.*) (Konec.) Marsikteremu bralcu „Novic“ ni Vagensberg morebiti še po imenu znan; hočem toraj nekoliko besed o njem napisati. Vagensberg, kterega naši ljudje po navadi „Bogensperg“ imenujejo, je lepa, v starinskem slogu zidana grajščina, uro hodá od Litijskega trga. Prijazen, še precej visok hrib, na kterem stoji Vagensberg, je krog in krog obraščen z drevjem, kar grajščino še bolj prijazno in romantično dela. Ako od grajščine še nekaj stopinj dalje korakaš, prideš do vrha. Pogleda, kteri se od tod tvojemu očesu odpre, però opisati ne more: pogled ta je v resnici prekrasen in veličasten. Velik del dolenske strani je kot zemljevid pred tabo razprostrt. Brez števila gričev se drug pri drugemu, kot na morji val pri valu, v daljave steguje, dokler ti na eni strani sive kamniške planine, na drugi pa kočevske gore pogleda ne zaprejo. V dolinah in na vrhah gričev je pa brez števila vasi, gradičev in cerkvá, ki tvoje okó na-se obračajo, med njimi posebno Litija, Šmartno, Vače, Sv. gora itd. — Vse to skupaj, prijazna lega namreč, krasen pogled, zdrav zrak, dobra voda dela grad Vagensberg v resnici prijeten in ga človeku prikupi, da se ne more kmalo od njega ločiti. Ni tedaj čuda, da si ga je neumrlí naš Valvazor izbral za stanovanje in da je tù zbiral umetnike in učenjake krog sebe, ter napisal knjigo, ktera je v diko in ponos naši deželi, — knjigo, kakoršno ima malo kaka dežela. Vagensberg je bil pred 200 leti Valvazorjeva lastnina. Tu je bila bogata, več tisuč vezkov obsegajoča bukvarnica, — tù krasna zbirka rud, rastlin in umetnih podob, — tù so bile shranjena Valvazorjeva zvezdoznanstvena, matematične in fizikalne orodja. Tù in pa v hiši, kjer beneficiat Šmartenski prebiva, se je na tisuče in tisuče lepih podob za Valvazorjeve bukve v baker in v jeklo urezalo. Ni toraj čuda, da so takrat Vagensberg imenovali sedež umetnosti („einen wahren Musensitz“). — Pa Valvazor je ubožal; prodati je moral svoje bogate zbirke, prodati svojo bukvarnico, prodati je moral tudi svojo drago grajščino ter s tužnim srcem zapustiti prijazni Vagensberg. Osoda starih grajščin je, da so bile malo po malo zapuščene in da so se, ker jih lastniki niso hotli ali niso mogli v dobrem stanu ohraniti, malo po malem podirati in zapuščati jele. Taka se je tudi z omenjeno grajščino godila. Ker je bila prevelika, so jo lastniki le deloma popravljali, kolikor so za svojo družino stanovanja potrebovali in ostalo je bilo čedalje slabše, dokler se ni začelo podirati. Vagensberg bi bil sedaj stara, umazana, na pol podrta zidina, da ga ni knez Windischgrätz kupil. Omenjenemu knezu se je kraj brzo priljubil, kupil je staro Valvazorjevo grajščino, popravil jo, in jo tako olepšal, da je sedaj od znotraj zares kraljevemu stanovanju podobna. Kapelica, kjer počiva ranjka knezova žena, vojvodinja Meklenburška; kapelica, kjer se vsak dan sv. maša bere, bogata bukvarnica; soba, kjer je Valvazor po

navadi stanoval, imenovana „Valvazorjeva izba“; zverinjak, v katerem je mnogo jelenov in srn, in še marsikaj drugega mikavnega je na Vagensbergu.

Ig 13. julija. — Že smo mislili, da naš Krim, ki nas je spomlad skozi 2 meseca vedno strašil s potresi in podzemeljskim bobnenjem, se je poboljšal. Pa zmotili smo se. Počival je res kakih 5 tednov — to pa le zato, da zdaj toliko hujše razsaja. Ker zdaj vidim, da se nepokojnejš noče poboljšati in svojih nerodnosti opustiti, zato me je trdna volja vsako njegovo nerodnost po „Novicah“ naznaniti svetu.*) — Že smo v petek zvečer mirno spali, kar nas zbudi strašen potres, kakoršnega še do zdaj nismo imeli. Bilo je ravno 10 minut čez 10. uro. Strašno se je zemlja tresla. Ako bi bilo to le 5 ali 6 sekund trpelo, moralo bi se vse podreti. Skoraj pri vsaki hiši blizu Krima je počil kak zid ali pa je omet (frajh) padel od stropa; posebno strašen je bil potres v Strahomeru, v Vrbljenji, v Tomišlji. V teh vaséh, ki so prav v podnožji Krima, so padale celó podobe s sten na tla. Ženice, ki so o žetvi iz družih krajev prišle v te vasi žet, so se tako prestrašile, da so jo kar potegnile in na prigovarjanje kmetov odgovarjale, da za noben denar ne ostanejo več v teh krajih. Celó v naši grajščini so popokale stene in v več sobah je padel omet od stropa na tla. Prvi potres je bil 10 minut čez 10. uro, drugi pa 3 ali 4 minute pozneje — zemlja se je sicer malo tresla, ali toliko glasneje je bilo bobnenje; tretji potres je bil $\frac{1}{4}$ na 12. nekoliko močnejši od drugega; — četrti potres je bil $\frac{1}{2}$ na 12. uro — tudi ta je bil precej hud. Ljudje pripovedujejo, da je bila do polnoči zemlja nemirna in da se je vedno slišalo neko dolgočasno bobnenje. V soboto, to je, 11. dne t. m. so bili potresi 12 minut čez 10. uro, $\frac{3}{4}$ na 11. in $\frac{1}{2}$ na 12. uro dopoldne, 10 minut čez 11. uro pa zvečer. V nedeljo je bil potres $\frac{1}{2}$ na 5. jutraj tako močan, da so ga ljudje skoraj vsi čutili. Prav dobro sem čutil v petek zvečer in razložil, kako se je bobnenje bližalo od Krima čez grajščino na Studenec. Tako vidite, da smo mi tukaj res kakor na kakem vulkanu. Človek res ne more brez skrbi zvečer oči zatisniti, ker vsak hip se mu je bati, da bo treba skočiti s postlje. Sam Bog vedi, kaj bo sčasoma iz tega! Povejte nam „Novice“, ali se tudi v Ljubljani**) ali kje drugod kakov potres čuti, in ali smo sami mi okrog Krima tako nesrečni, da moramo v vednem strahu živeti? Bog daj kmalu boljše!

Iz Zalega Loga 20. julija. Drag. Podg. — V naši dolini se je lepo delo dokončalo, naredil se je namreč nov spodnji in zgornji žagrad, ki se prav lepo vjema s cerkvijo. Čeravno je bil začetek zdaj storjenega dela zelo težaven, ga je srčnost prečastitega gosp. župnika kmalu dognala. V treh mesecih se je stari žagrad podrl in nov naredil. Kaj ko bi vrli Železnikarji se ozrli na Zaloško faro, da bi pri njih se posvetila nova cerkev.

Iz Ljubljane. Kupčijske in obrtnijske zbornice, katerih je v neogerskih deželah 29, se bodo do konca letošnjega leta vsled nove postave od 29. dne u. m. na novo uravnavale. V novi postavi se je oziralo tudi na posebne razmere obrtnijstva in kupčijstva posamesnih dežel, ktere so po zbornicah svoje želje ministerstvu naznanile. Zbornica v Ljubljani bode imela 24 odbornikov in pa 2 oddelka, to je, kupčijskega in obrtnijskega; volili bodo trgovci 8, obrtniki pa 16 zastopnikov; najmanj 12 jih bode moralo v Ljubljani stanovati. Volitve se bodo vršile po razdelkih (kategorijah)

*) Prosimo.

**) Tudi v Ljubljani je bil v petek zvečer $\frac{1}{4}$ čez 10. uro enkrat lahak potres, pozneje pa, in to 10. t. m. v Borovnici, kakor so „Novice“ povedale v 232. listu.

Vred.

Vred.

a ne skupno. Trgovci bodo volili 8, fužinarji 4, in drugi obrtniki 12 zastopnikov.

— Včeraj so se št. Jakobške mestne šole končale z očitnimi preskušnjami. Veselo je bilo viditi vrlo dobro napredovanje učencev v tej šoli; žalostno pa je bilo to, da se malim dečkom ne privošijo več šolske premije!

— Danes je očitna preskušnja v dekliški šoli gospé Julie Moosove, rojene Orlove.

— Gospod Anton Nedved, c. k. učenik godbe, je zložil osem cerkvenih spevov, in sicer: „Hvala božja“ Strel-ove besede; „Bogu“, besede Flegerič-eve; „Češena si Marija!“ „Gospodov dan“; „Zaupanje v Boga“; „Upanje“; „Vera, upanje in ljubezen“; „Prošnja“. Zadnjim peterim pesmam je zložil besede Hr. Prnè. Zraven tega so priložene tudi še tri „Tantum ergo.“ Cena vseh pesem bode segla do enega goldinarja 20 kr., ktereга naj naročniki precej po prejetji naročenih iztisov na pošti (Post-Nachnahme) izgotoviti blagovolijo. Oblika bode taka, da bode služila posebno pevcem in orglavcem po deželi. Gosp. Nedved razpošilja ravnokar po deželi vabila na naročevanje teh pesem, ktere so posvečene gospej Josipini Trpinčevi; in želi naročila do 1. avgusta.

— Iz Planine nam je došla žalostna novica, da je 19. dne t. m. gosp. Aleksander Vilhar, posestnik v Planini, v 55. letu svoje starosti umrl.

— Nov odbor dramatičnega društva se je razdelil 16. dne t. m. v svoji prvi seji pod predsedništvom g. Fr. Levstika v 3 oddelke. V znanstvenem oddelku so gg.: dr. K. Bleiweis, Bole, Cegnar, Jurčič, dr. Lavrič, Levstik, Kandernal, Kozina, Murnik, dr. Papež, dr. Poklukar in Stritar; v igralnem so gg.: Drahsalar, Graseli, Noli, Valenta in Zabukovec; v gospodarskem so gg.: Gutman (knjigovodja društva), Pour in Žagar (blagajnik društva). Za tajnika je bil izvoljen g. Kozina, za prvo-sednika namestnika pa Jan. Murnik. — Sklenilo se je, da znanstveni oddelek pregleda rokopise in poroča o teh v prihodnji seji in da igralni oddelek izbere igre, ktere se bodo predstavljale. — Predsedništvu se je naročilo, da napravi vse, kar se je sklenilo v obnem zboru.

— Dunajski časnik „Diana“ našteva jedila in pijače, ki so namenjene veliki slovesnosti, ki jo bojo konec tega meseca in prihodnji mesec na Dunaji imeli „nemški strelci“. Iz Bukovine — pravi — pride 80.000 funtov govejega mesa, 100 telet in 100 svinj; iz Ogerskega 20.000 piščet, iz Eipeldau-a 3000 gosí in 2000 rac, iz Prage 100 centov gnjat in 20 centov vestfalskih, salami dobó 10 centov, 25 centov švajcarskega sira; solate se bo potrebovalo 100.000 glav, — takó našteva „Diana“ jedí brez konca in kraja. Gotovo se 40 nemškimi strelcem, ki tudi iz Ljubljane grejo na Dunaj, že zdaj sline cedé po vestfalskih gnjatih, Eipeldavskih goskah itd. itd. Oj streljanje, da bo kaj! Predvčerajnim je bil nalašč obed za poskušnjo (Probe-Essen)!

— „Triglav“ je v svojem poslednjem listu iz „Köln. Zeitg.“ prinesel zanimiv sestavek pod naslovom „vlaemische Sprache“ v Belgiji, kateri kaže, koliko ravnopraven je ta jezik s francoskim v Belgiji. Kakor je jajce podobno jajcu, tako je podobna dosedanja ravnopravnost slovenskega jezika v šolah in uradnih ravnopravnosti vlemskega jezika v Belgiji. Vreden je — pravi „Triglav“ — da beró ta sestavek naši „Nemci in njih pridružniki.“

— Dunajski časniki imajo pač prav, da neprenehoma razglašajo željo, naj bi vojaki, kadar niso v službi, ne imeli orožja pri sebi. To so skusili v pondeljek zvečer tudi stanovalci Karlovškega predmestja, kjer se je pijan korporal ogerskega polka klatil z goło sabljo,

na desno in levo mahaje, da je v velikem strahu vse bežalo v hiše, koder je šel, dokler se ni stegnel na kup cestne šute, in ondi obležal!

— Tisti g. Val. Tambornino, okoli kterega se je sukala lanska sokolska homatija, zavoljo ktere je celó naš župan mnogo bridkega strpeti moral, je ravnokar zaprt v Novem mestu, kjer je poslednji čas štacunar bil. Sodnija ga je djala v preiskavni zapor, ker je sumljiv hudodelstva goljufije. „Triesterica“ ga je takrat častila z imenom „der ehrenwerthe deutsche Bürger.“

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. Cesarski patent od 11. dne t. m. sklicuje deželne zборе na 22. dan prihodnjega meseca.

— Po novi osnovi ima c. kr. okrajnih poglavarstev (Bezirkshauptmannschaften) Česka 89, Moravska 30, Dalmacija 12, doljna Avstrija 18, gornja Avstrija 12, Štajarska 18, Koroška 7, Bukovina 8, Šlezija 7, Tirolska in Vorarlberška 24, Istrija z Gorico in Gradiško 10. Galicija, Salcburška in Kranjska so že lani dobile okrajna poglavarstva. „Bezirksvorsteher“ se zdaj imenuje „Bezirkshauptmann.“

— Državni vojaški minister misli administrativne kancelije izročiti civilnim uradnikom, ker vojaška administracija je zato tako draga, ker šteje več generalov, kakor jih je v armadi.

— Državni kancelar baron Beust se je podal v Gasteinske toplice.

— Ministra dr. Giskro so na Dunaji izvolili za poslanca v dunajski deželni zbor skor enoglasno, vendar ne more te volitve posebno vesel biti, ker izmed 3350 volilci je prišlo jih volit le 854.

— Za c. k. deželnega poglavarja v gornjo Avstrijo pride — če je res — grof Hohenwarth iz Celovca, v Celovec baron Kübek iz Gorice, v Gorico gospod Alesani, v Šlezijo baron Pillersdorf, na Dunaj na mesto Chorinskega bi rad prišel pl. Lasser, v Trst namesti barona Bacha c. k. dvorni svetovalec Ceschi, zdaj v Trientu ljubljene Lahov; po takem bi se Slovenci spet na zid pritiskali!

Česko. Vse pri starem. Vredniki časnikov se ostro obsojajo. „Narod. Listy“ so prestali, „Narod. Noviny“ se začele. — Veliki škof je razglasil pastirski list, ki so ga podpisali vsi česki škofje; ostro sodi nove verske postave.

Ogersko. Magjarom je obveljalo, da se prekrsti Avstrija; „Napló“ trdi, da dobi ime: „Avstrijsko-ogerska država“, „Debatte“ pa, da jej bode ime „avstrijsko-ogerska monarhija“ (Osztrak-magyar birodalom). — Nova rekrutna postava pride te dni pred deželni zbor ogerski. Bere se, da je vojni minister Kuhn z osnovo zadovoljin, in da tudi Magjari se zlagajo z njo. Naša pamet je preslaba, da bi razumeli: kako se to dvoje vjema.

Srbija. — Sodnija beligradska kliče kneza Aleksandra Karagjorgjevića, kakor sokrivca knezomorstva, na 21. julija v preiskavo v Beligrad, ali da pošlje zagovornika; če ne, bode zavoljo neprihoda obsojen.

— Prečudno novico razglasuje ruski časnik „Golos“, namreč to, da umorjeni knez Mihajlo ni nikdar mislil, da bi mu bil Milan naslednik. Volitev kneza Milana je vseh francozke in avstrijske diplomacije. Skupščina se je sukala po volji Napoleonovi in Beustovi. 15 let star mladeneč na prestolu je zmirom nesreča.

Denarni zapisnik Matičin.

Novi udje:

(Dalje.)

Gospod	Lesjak Valentin, kaplan v Beljaku	2 gold.
„	Fric G. v Celovcu	2 „
„	Ambrožič Blaž, učitelj v Ipavi	2 „
„	Kragelj Jožef, semeniški duhoven v Gorici	2 „
„	Brežan Jožef, administ. na št. Vidski gori	2 „
„	Krkoc Štefan, duh. pomočnik v Podmevcu	2 „
„	Golja Jožef, duh. pomočnik v Podbrdu	2 „
„	* Divjak Jožef, župnik pri sv. Ani	
„	* Lorenčič Andrej, kaplan pri sv. Ani	
„	Borovnjak Jožef, župnik v Cankovci na Ogerskem	
„	Cvetko France, župnik pri sv. Barbari	
„	Čeh France, učitelj pri sv. Jakobu	
„	Čuček Janez, kmet pri sv. Antonu	
„	Dolinšek Jožef, župnik pri sv. Juriju	
„	Dominkuš Rajmund, učitelj pri sv. Antonu	
„	Ferk Jožef, učitelj pri sv. Benediktu	
„	Flojs Rihard, knjigovez v Radgoni	
„	Klobasa France, župnik pri sv. Antonu	
„	Korošec Jakob, kmet pri Kapeli	
„	Kranjec Martin, učitelj pri sv. Trojici	
„	Kranjec Valentin, kaplan pri sv. Antonu	
„	Kukovec Miroslav, posestnik na Veliki	
„	Kureš Jakob, c. k. uradnik pri sv. Lenartu	
„	Milošič Mihael, župn. oskrbnik pri sv. Benediktu	
„	Poljanec Jožef, učitelj v Cmureku	
„	Polič o. Bonaventura, kapucin v Dalmaciji	
„	Polič Karol, učitelj pri sv. Ani	
„	Rajšp Alojzi, podučitelj v Negovi	
„	Rajšp Matej, učitelj pri sv. Juriju	
„	Repa France, župnik pri sv. Jakobu	
„	Rojko o. Gelazij, župnik frančiškanski pri sv. Trojici	
„	Senekovič Jurij, kmet na Ščavnici	
„	Srnc Alojzi, učitelj pri sv. Andrašu	
„	Stuhec Marko, kaplan pri sv. Benediktu	
„	Stuhec Jožef, kaplan pri sv. Lovrenciju	
„	Šijanec Janez, učitelj pri sv. Barbari blizu Kačjega grada	
„	Šuen France, učitelj v Negovi	
„	Švarec France, učitelj v Negovi	
„	Švarec France, kaplan pri sv. Juriju	
„	Veberič Jožef, kmet v Boračevi pri Kapeli	
„	Vengar Jožef, posestnik na Vukorskem vrhu	
„	Vraz Jožef, kaplan pri sv. Barbari blizu Kačjega grada	
„	Volmut Jurij, učitelj pri sv. Benediktu	
„	Jančar Jožef, učitelj v Katinari	2 gold.
„	Rejec Janez, farni oskrbnik v Devinu	2 „
„	Gantar Janko, učitelj na Planini	2 „

(Dalje prihodnjič.)

Kursi na Dunaji 21. julija.

5% metaliki 59 fl. 50 kr.	Ažijo srebra 111 fl. 35 kr.
Narodno posojilo 63 fl. 70 kr.	Cekini 5 fl. 38 kr.

Žitna cena

v Ljubljani 19. julija 1868.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 4 fl. 90 — banaške 5 fl. 75. — turšice 3 fl. 10. — soršice 3 fl. 95. — rži 3 fl. —. — ječmena 2 fl. 30. — prosa 3 fl. —. — ajde 3 fl. 20. — ovsa 2 fl. —. — Krompir 1 fl. 20.